

SIEBERT.

(*Ze te gemoet gaande.*) Wel, wel, onze tweelingen op Pinxter drie ook hier! Welkom in het dorstig matroosken!

WILLEM.

Neemt de landkrab ons in de maling, Ruur?

RUUR.

Mijn drooge tong zegt dat'i 't goed meent.

WILLEM.

Voor je Pinxter drie komen we waarachtig niet, maar wel om wat dichters bij de vloot te wezen. Kunnen jelui hier „de zeven provinciën” zien?

RUUR.

(*tot de anderen.*) Daar is Beste-vaër op, vat je.

IE BOER.

Je hoeft geen matroos te wezen om dat te weten.

WILLEM.

Wat 's dat er voor een, Ruur?

RUUR.

Een peueraar denk ik, Wim!

SIEBERT.

(*die een paar stoelen en een tafel op 't midden van 't tooneel heeft neergezet.*) Zuigelingetjes, gaat nou hier eens zitten! Zeker een kroes brandemoris!

WILLEM.

Een kan! (*gelach.*) En weten jelui hoeveel smeer de Engelschman gehad heeft? want smeer heeft hij gekregen — dát kon ik hooren aan onze schoten. Die donderden gister middag zoo hartelijk!

RUUR.

Och, Wim, ze weten misschien niet eens dat de vloot in de Wielingen ankert.

EVERT.

(*schamper.*) Ja, dat weten we hier heel goed en nog veel meer dan een paar blinden en lamgeschoten doê-nieten. (*afkeurend gemor.*)

EEN DER BURGERS.

Dat's gemeen . . . in 's lands dienst . . .!

EVERT:

. . . heeft de een zijn oogen en de ander zijn been verloren. Daarvoor kreeg de een vijftien honderd en de aâr zeven honderd gulden. Een aardige duit om een lijfrente voor te koopen. 't Is nog de vraag of het kijkgat van d'een en de poot van den aâr zoo veel waard waren.

WIM.

Wat is er dat voor een? Visch of dieragie, Ruur?